

יעקב פיטמן.

שירים.

מִדְבָּר.

בְּשִׁקְיַעַת יוֹם אֲדַמָּה נָחוּ חוֹלוֹת
בְּשִׁקְיַעַת זֹהַר נִהְרָה עֲרָבָה;
נִהְיָ הָאוֹר כְּשׁוֹשׁוֹן זֶה וְלוֹהֵט
בְּכַמְיָנוּ מְעַט וּבְמִזְוֹתוֹ כּוֹסוֹ נְרוֹת.

וְלֹאֵט לְאֵם הַשֶּׁמֶשׁ רֵד הַחוּגֵג,
וְלֹא הַכִּיר אִישׁ בְּנֵאוֹן הַיּוֹם פִּי כֶּבֶת,
וְלֹא כֶּבֶת לֵב לְלִכְתּוֹ. גְּלוּיָה שֶׁקָּמָה
עַד אֲפָסִי רֵם הַשְּׁתַרְעָה אֶרֶץ רַחֲבָה.

רַק פִּירְמִידָה אַחַת כְּמִצְבֵּחַ
עַל יְאֵר הָאוֹר הַנֶּאֱדָם הַיּוֹם הַצֶּלֶה, —
תִּרְעוּמָה חֲרִישִׁית פְּלִפְּי צִיָּה שְׁלוֹחַ

וּבְחִיזָה הַצֶּל רְאָרְךָ אֲשֶׁר כָּבַע
לְאֵשׁ כְּכִנְפוֹ כְּבִנְת־חַיִל נִגְאָלָה
הַסְתַּתְרָה תִּבְלֵל שְׂכוּחָה וַיִּבְלָה.

צְהָרִים.

I.

בְּנִכְרוֹת יוֹם יֵשׁ שְׁעָה אַחַת פְּלֵאִית,
הַלוּמַת גִּיל כִּי תַעֲמֹד תִּבְּל כְּלֵה.
הַצְהָרִים כָּמוֹ מִסְתַּלְקִים. מִכָּה לִבֵּן
כָּל עֲמוּד. אֵילָן, סִבְךָ כִּתְּבִטְל. נִפְסֵק שִׁיר
כָּל עוֹף מֵאֵלָיו בְּאַמְצֵעַ. רַק בְּאַחֵי
עוֹד וְזוֹוִס־מָה - בְּרַחֵשׁ סוּדוֹת מוֹשֵׁךְ
וְהוֹלֵךְ שָׁם, וּמִתַּק קוֹל־הַדְּמָמָה
הַזֶּה מִסוּף עֲרֵבָה וְעַד סוּפָה;
שִׁיר־תְּמִיד הוּא, הָעוֹלָה מִמְעַמְקִים.
נְרִים מִיִּם לוֹ וּדְשָׁאִים מִיִּם,
וּכְהַד חַל נֶצַח בּוֹ, כְּזֹמִיר שֶׁפִּתוֹן
מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם. - אִישְׁרֵי אִישׁ,
אִישְׁרֵי הַקְּשִׁיבוּ דוֹם בְּקִיצי יְלָדוֹת
וּבְרַעַשׁ חִיוֹ שְׁמַר יִקְרַת קוֹלוֹ.

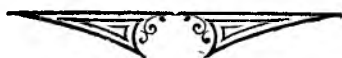
יעד נמוג, ומבדל
 צלליו שיר לא בא וקול.
 רק בעבי העשב עוד
 ומזום חום ורחש סוד.
 שמש — פנס לבן, רם.
 רבץ גל על חול וננס.
 יאר שמוח ואינו זע.
 פגד פהודו עולם בא
 אלו שפוני תהומות יאר —
 ומעמיהו סתר-אור.
 איו? על פני כלו רק
 וילן זהר פרוש נקו
 ובקשת הפסקה זה
 הוא גם פה ואיננו פה...

שִׁיר נַעֲרָה.

כֹּחַ צַהַל וּמִתְקַ
הַסּוּד לִי — וְקָרוּ!
עוֹד חֲתוּם בְּבִשְׂרִי
וּבְעֵר פִּיגְזוֹר —
וְלָמִי מִפְּכָכִי
אֶתְנָה הַסּוּד?
לְבַדִּי נִשְׁאַרְתִּי
עִם רוּחוֹת לַיִל זָר,
וְנִשְׁפַּח שְׂבִיל אִמִּי
הַבוֹרֵד בְּהָר.
וְנִשְׁפַּח שִׁיר יוֹמִי
הַלְבֵּן מִלֵּב —
וְלָמִי מִפְּכָכִי
אֶתְנָה תִּפְאַב?

לְבַדִּי נִשְׁאַרְתִּי.
מִטַּל רָמַב גִּיא.
כּוֹכָבִים רְחוֹקִים
מִכּוֹסִים אֵלַי.
לְבַדִּי נִשְׁאַרְתִּי
עִם לַיִלִי. וְלָמִי
אֶתְנָה אֶת אֲשֶׁרִי
מִכּוֹכְבֵי-הַדְּמִי?
הוּא, לַיְלָה וּצִלָּלוֹ
וְרַעְלוֹ הַחֶסֶם!
מִי פָרִישׁ פֶּה-הַזָּהָב
בְּאֵיזֵר הַנֶּסֶם?
הוּא לַיְלָה וּצִלָּלוֹ
בְּיַחוּ הַדָּר!

המנון לנילום.

(מן הספר "מצנים").

פי אתע בְּרַחוּבוֹת עִיר הַיּוֹמִים, עֹנֶה מִן הַנְּגַה הַלְקָן
הַמְשַׁתְּפֵד עָלַי כְּלֵי הַפּוֹגוֹת. וְנֹגַע מִן הַהַמּוֹלָה הַרְבֵּה, שְׂאוֹן
זוּיִים וְעַמִּים, עֲצֵפֵי אֲרָצוֹת וְשׂוֹאֵפֵי צִיָּה — עֹנֶה מִבְּשָׂמֵי חוֹם
הַרְפִּים וּבִרְק אֲבָנִים וְחוֹלוֹת — עֵינַי תִּתְעַנֶּה לְכָל עֶבֶר
וּפְנֵה וְשְׂאֵלֵי כָל לֹכֵד וְשָׁב, כָּל רוּחַ גְּעוּרָה וְרוּגְשֵׁת פְּעֻנְפִּים,
בֶּק לֵךְ, גִּמְר הַקְדוּמִים, נִשְׂאֵי הַנְּקֻרוֹת, הַנִּילוּם הַקְדוּשׁ!
אֵת רִיחֵךְ הַצּוֹנֵן אֶחָדֶשׁ בְּמִבְּאוֹת עִיר נְשָׁבְתִים, בְּרַחוּבוֹת
צָרִים וְעִזּוּבִים, וְהַמּוֹלָתֶךָ הַנוֹגֶנֶת — בְּרוּךְ תִּשְׂוֹאוֹת אֲדָם
וּבְהִמָּה רַבָּה. פִּי אֶקְרַב מִרְחוֹק אֵלֶיךָ, וְנִבֵּם לִפְתַּע הַשְּׂאוֹן
אֲשֶׁר מִסְבִּיב, שֶׁ אֵן הַיּוֹם הַדֵּל אֲשֶׁר יַחְרִישׁ אֵת שִׁירַת הַיּוֹמִים
הַקְדוּלִים, הַנְּשָׁבְתִים, וְעַל גְּלִיךָ הַחֲרִישִׁים, נִשְׂאֵי אֵלֵי הוֹד יָמֵי
יְלֻדֹתַי, הוֹד יְלֻדוֹת הָעוֹלָם הַרְאֵשׁוֹנָה.

יִקְרוּ עָלַי עֲשׂוֹבוֹת-הַפָּרָא הַגְּבוּהִים וּרְק תַּנְהֵ אֵילִים
הַזָּרִים אֲשֶׁר עַל גְּדוֹת מִימֶיךָ יִצְמְחוּ. אֶחְבְּתֵי אֵת הַסִּירוֹת
הַמְשִׁמְרוֹת עִמּוֹקוֹת-הַיָּמִים, קְרוּעוֹת-הַמַּפְּשִׁים, כָּל כְּלֵי-
שׁוֹט עֹזֵב אֶבְלוֹ-חֶרֶב וּרְקוּב־מוֹם, אֵת עֲבוֹתוֹת הָעֵנָן

המשלכים על פני הרפונים הלוהטים, את המלחים רעבי-
העינים, — כל אשר ינשא עליה אל מעמקי ארצות יהודה;
במקום סלעי הגרניט נאדימו על שממת חפיה ונערות-העד
יאפילו על חיי-חידות עשירים.

בבקר בבקר, בעלות השמש מעבר למדבר, אחבתי
לקאות את פניה המזוהרים כמתת אד-ליל הלכן. אחבתי
להקשיב ורמתה השוקטה, הרתבה, המזוהה; להיות עד
לשקט חיי-חכנה ולחירות-עשרה, השפונה מעינים.

הו, כי שקחיה בחנה הנאים, אשר שרו לה הימנוגי-
גיל לאור הפככים בלילות, נישמי היכחי משיט אשר הקימו
על חפיה, שכתו הגיחת-פארת אשר ערכו לכבודה רבבות
איש ויכרכנה, נחם נקדש, מקור השפע והברכה!

ברחובות עיר סואנים וישדות יבול-נשקחים אמה
שורם עוד את זרועותיה הרחבות, עוד כמקדם מפרצי
מיטה רוכצים ונוהרים בכל פנה — דומים ונשגמים בתוך
חיהם השמוחים — עדים אלמים עדי רבבות שנים, אשר
חתמו מרהף עתקה בתחומם כל מראות חיותם הארפים
ונסתירוהו לעולם במעמקיהם...

